

ST. OLAV

Nr. 11

Oslo, den 16. mars 1939

51. årg.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg. Medarb.: Mgr. Dr. Karl Kjelstrup, dominikanerpater A. Lutz, Sigrid Undset, Lars Eskeland.

«St. Olav» utkommer en gang ukentlig. Abonnement både for inn- og utland tegnes på alle postkontorer eller direkte, skriftlig i ekspedisjonen, Akersveien 5. Abonnementspris kr. 2.50 pr. kvartal forskuddsvis betalt, for utlandet tillegg av vedk. lands avisporto. Opsigelser må være eksp. i hende senest 14 dager før hvert kvartalskifte. Annonser må være innsendt innen søndag aften, manuskript innen fredag aften. «St. Olav»s telefoner: Redaksjon og ekspedisjon: 23743. Redaktøren privat 30487. — «St. Olav»s ekspedisjon og forlag, Akersveien 5, I, er åpen mandag, tirsdag og fredag 9.30—3. Torsdag 9.30—7. Lørdag 9.30—1. Onsdag lukket. Utbetalinger kun tirsdag kl. 1—2.

INNHold: St. Josef. — Den kristne askese. — To telegrammer. — Pave Pius XII's første budskap. — På pave Pius XII's kroningsdag. — Billede av Paven. — Pavens kroning i Peterskirken. — Pavens nye statssekretær. — Vor Frue hospital kaller. — 18. mars 1939.

St. Josef.

*Jeg hvisker i bønnen ditt hellige navn.
Det eier all fromhetens varme,
det løfter min sjel over sorger og savn
og bærer mig inn i Guds arme.
Ti sikkert jeg vel, du har forbønnens makt,
du står jo så nær ved Guds trone.
Ditt kall var her nede en kjærlighetsvakt
om ham som min synd skulde sone.*

*Det skinner et lys over arbeid og strev —
dets glans er så fager å skue.
Det var vår velsignede Frelser som blev
en sol i din fattige stue.
Du, hellige Josef, hvis barkede hånd
har adlet alt arbeid og yrke,
har lært oss at troskapens hellige ånd
hos Herren må hente sin styrke.*

*Så løft da det hellige Barn i din arm,
den solen som arbeidet signer,
så strevet blir trofast og bønnen blir varm
og dig vi i livskampen ligner.
Da tindrer fra Nasarets ydmyke hjem
det lys som kan verden helbrede,
hvor Jesus, Maria og selv du med dem
forkynner oss arbeidets glede.*

*Og når vi til slutt legger arbeidet ned
og dødskampens vånde er nær,
da støtt oss med bønn om en bortgang i fred,
så avskjeden ei faller svær.
Du er jo de døendes mektige venn,
og rik er din kjærlighets varme,
for ingen fant døden så fredfull som den
der døde i Frelserens arme.*

K. Kjelstrup.

Den kristne askese.

Av mgr. Irgens' etterlatte papirer.

II.

Askesens evangeliske karakter.

Vi har nu imøtegått opfatningen av askesen som noe livsfiendtlig og umenneskelig og fremholdt at først ved å øve askese blir vårt liv her på jorden virkelig menneskeverdig, idet vi derved sikrer det typisk menneskelige, nemlig fornuftens, herredømme over det i oss vi har felles med dyrene.

Det er en kjensgjerning som ikke behøver nærmere påvisning at askesen har en bred og anerkjent plass i katolsk kristenliv. Dermed er naturligvis ikke sagt at alle katolikker er asketer, men selv om kun et fåtall med rette kan betegnes slik kan vi allikevel trygt si at såvel legfolk som geistlige over askese fordi Kirken pålegger det — f. eks. ved å holde de 40 dagers faste før påske og ved å følge abstinensbudet, som tilsier avholdenhet fra kjøttspise om fredagene.

Og denne Kirkens bud og holdning er *ekte evangelisk* — i overensstemmelse med den mest autentiske og sanne overlevering fra apostlenes dager. At det imidlertid er nødvendig å påvise dette skyldes den omstendighet at man på protestantisk hold har frakjent askesen evangelisk karakter, idet man som bekjent ensidig har hevdet troen som det dominerende i kristenlivet. Læren om rettferdiggjørelse ved troen alene har man støttet ved å henvise til Paulus og de mange steder hvor han taler om lovens gjerninger som verdiløse for kristenlivet. Men en nærmere granskning av Pauli skrifter vil imidlertid hurtig gjøre det klart at han ikke med dette uttrykk mener *gode gjerninger* — d. v. s. gjerninger, som den kristne gjør i forening med Kristus, vår Frelser, drevet av hans kjærlighet og nåde — tvertom anbefaler han innstendig disse og anviser med klare og utvetydige ord askesens plass i kristenlivet.

Vi skal nu se litt på askesens forskjellige former og grader eller trin.

Askesens første grad må sies å være den som tar sikte på å undgå synd og tilbakevise fristelser og det vi kaller: nærmeste anledning til synd. Synden — våre mange feiltrin og feilgrep — er en fiende som stadig truer oss og som vi uavlatelig og uforsonlig må ta kampen op imot hvis vi vil være fullt ut kristne. Alle har vi våre personlige erfaringer om syndens angrep og hvor vanskelig det er å bli fri for dem — vi vet også hvor lett det er å gjøre noe uriktig, og har vi gjort det gjelder det om hurtig å innse dette i dyp og opriktig anger. Men denne består ikke som mange tror i en følelse men er en *viljeshandling*: vi setter oss for å ville bryte med synden, med en bestemt feil. Derfor må angeren også innbefatte at vi av all kraft søker å undgå anledning til synd, til den bestemte synd vi angrer så inderlig, idet vi holder oss borte fra alt og alle som særlig frister til den — fra det forhold eller

den person, som er den ytre anledning til vårt fall. Det er dette Kristus mener med sitt energiske uttrykk: «Hvis ditt høire øie forarger dig, så riv det ut og kast det fra dig, ti det er mer gagnlig at ett av dine lemmer går tapt enn at ditt hele legem går til helvete.» Selvfølgelig skal ordene ikke forstås helt bokstavelig, men de skal heller ikke bortforklares. Meningen er at vi konsekvent og ubønnhørlig skal vende vårt øie fra det som forleder oss til synd — og dette er askesens første elementære grad, uten hvilken vi ikke kan føre et virkelig kristent liv.

Dernest har askesen til mål å lære oss fullstendig å beherske oss selv, våre lavere tilbøieligheter og drifter, så forstand og vilje råder alene — oplyst og styrket ved Guds nådes indre lys og kraft. For å opnå dette må den kristne gå inn for en askese, som ikke kun tar sikte på å undgå synd men på å erhverve et fullstendig åndelig herredømme over alle legemets krav. Paulus taler i sterke og billedrike ord om «de som hører Kristus til og som har korsfestet sitt kjød med dets lyster og begjæringer». Denne grad av askese har altså ikke alene til mål å bekjempe fristelser til synd, men går ut på bevisst å nekte sig det som er tillatelig, fordi man da ved vanens makt har lettere for å nekte sig det utillatelige. Et eksempel: man er sig bevisst en tilbøielighet til å se efter ting som kan skade tankens og sjelens renhet, og man øver da en gagnlig askese ved å bekjempe sin naturlige nysgjerrighet overfor selv uskyldige ting på sin vei. Man kan således konsekvent undlate å se sig tilbake — eller å studere de butikkvinduer man passerer! Det er veien til å bli herre over sig selv — og hvor alvorlig Paulus tar denne kamp får vi et tydelig inntrykk av i det han skriver i 1. Kor. 9, 27: «Jeg tukter mitt legem og holder det i trelldom for at jeg ikke efter å ha preket for andre selv skal bli forskutt —.» Legg merke til ordene: «jeg tukter mitt legem —,» det er kraftig tale!

Vi må altså fastholde og fremheve den tanke at det gis en *forebyggende* askese som for å sikre oss det evige liv ytrer sig i å være fast og ubøielig mot legemets krav, så at disse ikke vennes til å ta overhånd gjennom vår eftergivenhet — og dermed tar makten fra oss.

*

Et særlig godt hjelpemiddel har askesen i *fasten*, der som allerede sagt har en solid plass i katolsk kristenliv, men som praktisk talt iallfall i religiøs betydning er gått av bruk i den protestantiske verden. Man hører vel av og til røster som anbefaler fasten som gagnlig for det åndelige liv, men de mangler den fornødne autoritet til å kunne heve fasten op til et *evangelisk* krav.

Og det skjønt evangeliet forteller oss at Kristus selv fastet i 40 dager og netter samt at han påbyr disiplene at de skal faste når han ikke lenger er blandt dem, om han enn frigjør dem fra den jødiske faste slik som fariseerne øvet den. Apostlenes gjerninger bekrefter at de første kristne fastet før man foretok innvielsene til de kirkelige embeder. Kan det da være noen tvil om at fasten hører hjemme i evangelisk kristendom.

Imidlertid innrømmes også ofte denne kjensgjerning fra protestantisk hold, men det hevdes at fasten skal være en frivillig valgt selvfornektelse, hvorfor man tar avstand fra den katolske Kirkes fastepåbud og detaljerte forskrifter om den.

Ja, den katolske Kirke har slike forskrifter, men vi synes ikke at denne rent praktiske foranstaltning med hensyn til vårt daglige liv tjener til dens forkleinelse. Disse forskrifter er å betrakte som hjelpemidler til å organisere den evangeliske fastetid, idet de angir oss tiden og måten — d. v. s. måltidenes antall og omfang — for vår faste. Ingen vil vel benekte det praktiske i å ha en felles fastetid, så det ikke oppstår forvirring og kollisjoner men alle vet beskjed og er felles om forholdet, og dessuten må vi vel med kjennskap til den menneskelige natur innrømme, at for de fleste vilde det ikke bli stort bevidt med fasten om den kunde utskytes som det subjektivt passet best. Ved sine andakter i de foreskrevne fastetider hjelper Kirken sine barn til en mer intens religiøs holdning, hvorved fastens virkninger utdypes. Og det må være tillatt å stille det spørsmål til dem som anerkjenner fastens evangeliske karakter men tar avstand fra den katolske Kirkes forskrifter om den: «Når fastet så dere?»

For oss er Kirkens autoritet Kristi egen autoritet — den er jo ikke grunnlagt av mennesker men av ham som sa til apostlene: «Gå ut og lærer alle folk og se jeg vil være med dere alle dager inntil verdens ende!» Han gav apostlene fullmakt til å løse og binde — inntil verdens ende forvalter apostlenes etterfølgere derfor det betrodde kall som «alle folk»s lærere og hyrder, ti Kristi ord er ikke døde ord — de har evighetens liv i sig og dermed også evig kraft og gyldighet. Derfor blir vår faste, regulert av Kirken, for oss ikke alene et hjelpemiddel i vår askese, i vår kamp for å bli mennesker, men også en lydighetshandling, en bekjennelse av vår tro på Kristus i den hellige katolske Kirke, hans usynlige legem på jorden, hvorved vår askese blir veien til åndelig frigjørelse — til åndens endelige seir over alt som vil binde den til det materielle. Det er jo ikke det gode vi skal forsake men det som vil dra oss nedover og gjøre oss til treller i materialismens tjeneste. Askesens motto er Kristi ord: «Den som mister sitt liv for min skyld skal finne det.» Vi skal finne vårt høiere jeg når vi fornekter vårt lavere — og denne innstilling er ikke «livsfiendtlig». Den gir tvert om livet rikere fylde og dermed større glede.

Vi skal i det følgende overveie hvorledes askesen så langt fra isolerer oss men tvert om er en betydningfull social oppgave.

Tredie søndag i fasten

Kirkebønn:

Vi ber dig, allmektige Gud, at vi, som tynges ned av det våre egne gjerninger fortjener, dog frimodig må dra ånde ved din nådes trøst!

Stillebønn:

Herre, vi ber dig: se i nåde ned til disse ofre, så de må forøke vår andakt og bevirke vår frelse.

Sluttningsbønn:

Vi ber dig, barmhjertige Gud, gi oss at vi med oppriktig fromhet må nærme oss dine hellige gaver, som uavlatelig metter oss, og alltid nyte dem med et troende hjerte!

To telegrammer.

Til Hans Hellighet Pius XII,

Citta' del Vaticano.

Oslo Apostoliske Vikariats presteskap og troende forsikrer fylt av dyp glede sin nye felles far om deres barnlige hengivenhet og ærbodighet.

biskop Mangers.

Apostolisk Vikar Mangers, Oslo.

Den Hellige Fader takker hjerteligst for forsikringen om hengivenhet og sender sin Apostoliske Velsignelse.

Montini, substitutus.

Pave Pius XII's første budskap.

Dagen etter at Hs. Hl. pave Pius XII var kåret til kristenhetens overhoved her på jorden — fredag 3. mars — utsendte han sitt første budskap til verden. Det foregikk fra det sextinske kapell og radioen bragte ordene i samme sekund de var uttalt til millioner av mennesker —

Den Hellige far sa:

Orbem catholicum —

Mens den dypeste bevegelse har grepet vår sjel og vi ennå føler oss tyngt ned av det forferdende ansvar, som det guddommelige forsyn i sine uransakelige bestemmelser har kalt oss til å bære, føler vi trang til uten å nøle å henvende våre første faderlige ord med våre første tanker til den katolske verden.

Først og fremst omfatter vi med særlig farderlig kjærlighet våre i Herren høitelskede kardinalbrødre, hvis gudsfrykt, dyder og andre gode egenskaper er oss så vel bekjent. Dernest hilser vi med særlig

velvilje alle og enhver av våre ærværdige brødre blandt biskopene og vi velsigner likeledes alle prester, ordensbrødre og ordenssøstre, som i misjonene arbeider for utbredelsen av Kristi rike sammen med de mange, som i Katolsk Aksjons rekke under sine biskopers ledelse er medhjelpere i hjerakiets apostolat — og endelig hilser vi alle våre barn, som er spredt ut over verden, særlig alle som er prøvet av fattigdom og lidelse. Må himlens nåde komme i rikt mål og med velsignelse ned over alle!

Men i dette høitidelige øieblikk går mine tanker også til alle de som står utenfor Kirken og som gleder sig med oss. Det er oss en glede å si dem at paven anroper den allmechtige Gud om også å sende dem av sin rike overflod på alt som er godt.

I dette faderlige budskap vil vi fremkomme med et ønske om og en opfordring til fred — den fred, som vår fromme forgjenger med så stor utrettelighet alltid anbefalte menneskene og bad om å opnå med så glødende nidkjærhet at han til og med tilbød Gud sitt liv for å opnå den — den fred som er Guds ophøiede gave «som overgår all forstand», som alle mennesker med hjerte må ønske og som er en frukt av kjærlighet og rettferdighet.

Vi opfordrer hele menneskeheten til fred, til den gode samvittighets fred og vennskap med Gud, til enighetens fred i et harmonisk familieliv, bygget på Kristi hellige kjærlighet og til den fred, som mellem nasjonene innbyrdes fremelsker broderlig og venn-

skapelig samarbeid i god forståelse av de høiere interesser, som knytter menneskehetens store familie sammen under det guddommelige forsyns beskyttelse. Og i disse forvirrede tider, hvor hindring på hindring synes å tårne sig op for denne virkelige fred, som er alle hjerters dypeste ønske, vil vi sende en særlig bønn op til Gud for alle som står i spissen for de enkelte stater og som er betrodd den store ære og den tunge byrde å skulle føre folkene på lykkens og fremskrittens veier.

Dette, høitelskede herrer kardinaler, ærværdige brødre og kjære sønner, er det første ønske, som stiger op av den faderlige følelse som Gud har nedlagt i vårt hjerte. Vi har for vårt øie som i et syn alle de mange ulykkelige som lever og arbeider i verden og til hvis hjelp Gud har sendt oss, tillitsfull om enn ubevebnet. For å kunne få alle i tale må vi si med St. Paulus: «Forstå oss rett.»

Det blir sikkert hverken dere, våre sønner, eller dere, våre brødre, som forårsaker at det blir et forgjeves ønske vi uttaler nu. Nest etter Guds nåde er det på deres gode vilje at vi støtter vår tillit.

Må vår Herre Jesus Kristus, av hvis overflod vi har mottatt alt, understøtte vårt ønske og bringe det ut over jorden som et budskap om hellig forsoning og forlik. I hans navn meddeler vi nu til alle den apostoliske velsignelse!

På Pave Pius XII's kroningsdag.

Av mrg. Snoeys tale i St. Olavskirken, Oslo.

Det er fest over hele den katolske verden i dag — alles tanker går mot den evige stad, hvor kardinal Pacelli i dag krones som apostlen Petri 262' efterfølger. Allerede for 8 dager siden var det innkommet over 250 tusen andragender om en plass i St. Peterskirken under høitiden — nu er antallet formodentlig steget til over en halv million. Pavens kroning er en verdensbegivenhet og det er et gledelig tidens tegn å se den levende og sympatiske interesse hvormed de ledende presseorganer i alle land har omtalt paveskiftet og skrevet vakkert og anerkjennende om den avdøde pave, hans utrettelige arbeid for freden og rettferd og hans store offervilje og offerglede. «Fred, o Jesus, fred,» var hans siste bønn i dødens stund.

Spenningen var stor omkring den som skulde bli hans efterfølger. Kardinal Pacellis lysende personlighet var i forgrunnen — det var ikke et blad i verden som ikke nevnte ham som Kirkens beste mann, elsket av alle Kirkens venner og fryktet av Kirkens og kristendommens fiender. Det var med et sukk av takknemlighet og glede at man gjennom æteren mottok budskapet om hans valg. Vi har fått vår Kirkes beste mann som på Kristi vegne skal vokte Herrens hjord i disse hårde og vanskelige tider.

Da Bjørnstjerne Bjørnson kom hjem fra sin første Romareise og i København holdt sitt kjente foredrag, skildret han i begeistrede ord Michel Angelos udødelige

Peterskirke og dens mektige kuppel med de ord som i meterhøie bokstaver står skrevet i den og som i oversettelse lyder: «Du er Peter og på dette fjell vil jeg bygge min Kirke og helvetes porter skal ikke overvelde den», — og han tilføier: «Der står de ord, Jesus selv har talt dem. Ingen kan nekte det. Og vi protestanter kan i lengden ikke komme utenom disse ord.»

Det som i dag skjer i Rom er heller ikke menneskeverk — de medvirkende er kun redskaper i Guds hånd til å tjene Guds sak og fremme Guds planer. Hvem er det alle ser op til i disse fortvilte tider og venter hjelp fra? Det er ikke Mussolini og ikke Hitler, ikke Roosevelt og ikke herskeren over det engelske verdensrike — de spør alle: «Hvad er best for mitt folk?» og de søker efter de bedste midler til å bringe orden i det store kaos, men de finner ikke definitivt frem — de står ikke høit nok. Men over dem alle står en mann, som ganske visst også er et skrupelig menneske, men som vet at han er valgt av Gud til å gå Guds ærender. Han tilhører ikke et bestemt folk eller rase — han tilhører Gud og dermed hele menneskeslekten. Ingen må vente at han tar parti i striden mellem de forskjellige statsformer — under den eukaristiske kongress sist erklærte kardinal Pacelli klart og tydelig at Kirken anerkjenner dem alle så lenge de ikke krenker Kirkens og folkenes rettigheter. Men det er Kirkens plikt å være en urokkelig skanse til

(Fortsattes s. 86).

Hs. Hl. Pave Pius XII.

(Forts. fra s. 84).

forsvar for kristendommen og menneskenes rett. Enhver som har kjent kardinal Pacelli vet at han er helt fryktesløs hvor plikten kaller ham til kamp for sannhet og rett — og som pave Pius XII vil han stå enda sterkere: han vet han har hele Kirken og hele Kirkens historie bak sig og Jesu egne ord om at dødsrikets porter aldri vil lukke sig over den.

Justitiae opus pax = rettfærds gjerning er freden, det er den nye paves valgsprog. Han vil som sine forgjengere arbeide for fred og rettfærd blandt alle folk og alle raser — og hele verden ønsker ham held og lykke og venter og håper, at det vil lykkes ham å mægle mellom de forskjellige folk og statsformer og således føre verden ut av det kaos vi nu befinner oss i. Også her i Norge høres de samme røster — i «Tidens Tegn» stod 9. mars en artikkel om fred av direktør Fr. Salvesen, hvori han bl. a. skriver: «Det forekommer mig at vår kirke i samråd eller samarbeid med de nordiske lands kirkelige myndigheter kunde rette en sterk henvendelse til våre regjeringer, eventuelt til den nye pave som manges øverste kirkechef, med henstilling om å gjøre hvad gjøres kan for å påvirke de styrende til ikke å gå til angrepskrig, men la alle tvistemål først underkastes personlige forhandlinger av de interesserte lands styrende menn.» Det minner om de vakre ord sogneprest Mikael Hertzberg en gang skrev i «Kirkens enhet»: «Med tak og glæde bør vi anerkjende det store kald den katolske kirke har faat fra Gud i kristendommens tjeneste paa jord. Desto mer naar vi tænker paa hvorledes der paa mange hold inden de evangeliske kirker foregaar et opløsende og nedrivende arbeide overfor nærsagt alt det der gjennom alle tider og slægter har gjældt som kristendom. Saa at intet mer faar staa urørt — ikke nogen av kirkens bekjendelser, ikke vor apostoliske barnelærdom, ikke vor bibel eller nytestamente, kort sagt ikke noget av det som hører vor kristentid til. Som en motvekt og en kobbermur mot alt dette er det godt at apostolisk kristendom har Rom til hjelp i sin kamp.»

Ja, hvis sådanne tanker vinner frem litt etter litt er vi på vei til kristendommens enhet og den vil seire over alle sine fiender. Kirken burde være én, ikke flere — ingen forskjell «mellom romer og greker». For alle folk skulde Kirken, uavhengig av all verdslig herredømme, tre frem som en åndsmakt og vokter av de evige prinsipper.

Derfor er vi så glad i dag fordi vi i spissen for vår Kirke har fått en mann som etter alt å dømme vil kunne fylle sin plass bedre enn noen annen og som med Guds hjelp vil føre Petri båt gjennom tidens stormer og brått.

Jeg vil slutte med et citat av Nils Kjær som i «Siste kapitler», pg. 105—06 skriver:

«For tyve århundrer siden slapp vakten ved Porta Ostiensis en gammel fattig vandrør fra Østerland inn i den evige stad, og siden har rekken av hans efterfølgere aldri vært avbrutt. Petri båt har vært kastet hit og dit i alle disse århundrers stormer, men den har aldri kantret og aldri savnet fører. Man kan anskue denne umåtelige historiske kjensgjerning som en uforklarlighet eller som en guddommelig styrelse. Men man kan ikke anskue den som en tilfældighet eller et slumpe-treff Kirken har overlevet Avignon og den har overlevet Luther og Calvin. Den har overlevet bresjen

i Porta Pia, og den går trøstig og styrket ut av verdenskrigen. Den synes efter sin idé og i sin realitet å være forpaktet av evigheten. I denne vår egen tid strekker romerkirkens autoritet sig langt videre enn dens religiøse maktsfære. Det blir bestandig klarere, at kirken, den hellige, almindelige kristne kirke, er civilisasjonens eneste urokkelige skanse mot barbariet. Det vil kunne vise sig at den er urokkelig.»

Det er nettopp det vi tror, og vår tro er bygget på Jesu egne ord: «Jeg vil være med dere alle dager inntil verdens ende.» Kirkefaren Ambrosius' gamle lovsang Te Deum lyder i dag over hele den katolske verden som en inderlig takk for den nye leder han har gitt oss og som vi er stolt av. Må Herren bevare ham og styrke ham og gi ham lykke på jorden — og på Kirkens og pavens og egne vegne legger vi hele vår sjel i lovsangens siste ord:

På dig, o Herre, har vi håpet —
i all evighet skal vi ikke stå til skamme.

In te, Domine speravi
non confundar in Æternum!
Amen.

*

I «Morgenposten» for 13. mars stod en spaltelang beskrivelse av levittmessen søndag d. 12. ds. med fyldig referat av denne tale og et 3-spaltet billed fra Olavskirken.

Pavens kroning i Peterskirken.

Fra «Aftenposten» har vi tillatt oss å låne et utdrag av bladets beskrivelse av kroningsdagen. Vi avventer forøvrig direkte brev fra våre unge prestestuderende på Propagandakollegiet, men det rekker ikke frem til å komme på i dette nummer.

Vatikanstaten, 12. mars.

Den mest praktfulle og storartede kroning den katolske kirke noensinne har oplevtt, fant sted i formiddag da Pius XII mottok pavekronen på den åpne balkong i annen etasje i Peterskirken. Solen skinnnet velsignet varmende fra en skyfri himmel, og hele Rom var på benene for å hyde den første romer som pave på mange generasjoner. I manns minne har man ikke oplevet en kroning som har vært bivånet av et så stort antall fyrster og en så representativ civil forsamling.

Fra klokken 6 imorges — samtidig som paven stod op, stod tusener og ventet i den sure morgenvind på Petersplassen for å være sikre på å få se begivenheten. Utover formiddagen øket antallet til over en halv million.

7 minutter over klokken 13 var kroningshøitideligheten forbi. Pius XII viftet da for siste gang til den jublende masse han hadde foran sig. Den lengste av alle kirkens funksjoner var vel overstått. I 5 timer hadde den uavbrutt lagt beslag på den nye pave.

Høitideligheten begynte med den pavelige prosesjon til St. Peters basilika. Derefter forrettet paven messe. Så var det prosesjon til Velsignelsens Hall, som ender i den åpne balkong. Endelig kunde man derefter ta fatt på selve kroningen og pavens efterfølgende velsignelse av massen utenfor kirken og den øvrige verden.

Den første prosesjon varte i 90 min. Den begynte kl. 8 og først kl. 9.30 hadde paven tatt plass på sin trone, som var satt op like foran den hellige dør. Det var bare 51 kardinaler med i det maleriske optog, da 10 stykker ligger til sengs med influensa. Men man merket ikke dette frafall blandt det veld av prangende farver som etter hvert blev rullet op. Like utenfor basilikaen stod de 50 nærværende fyrster fra alle land, det diplomatiske korps og fremstående personligheter fra hele verden opstillet. I forreste rekke så man kronprinsen og kronprinsessen av Italia. Det er såvidt vites første gang i historien at en kongelig italiensk prins er tii stede ved en sådan anledning. Alle falt på kne da paven blev båret forbi. Paven steg ut av sin stol og tok plass på den vakre trone, og de 51 kardinaler var benket rundt ham, mens Peterskirkenes presteskap utførte sin lydighetsakt, idet de knelte ned foran ham og kysset hans hånd og fot.

Pius XII tok igjen plass i sin statsstol for å bæres inn i basilikaen. Dette blev bekjentgjort ved trompetfanfarer fra blinkende solvtrompeter. De kongelige personer og diplomatene blev nu anvist plass i nærheten av høialteret. Folk i bygningen hilste prosesjonen med ropet «Vive il Papa». Hver kvadratmeter i korridoren var besatt, slik at det bare blev en trang åpning som prosesjonen kunde passere gjennom. Basilikaen var oplyst med tusener av lys og vakre bronsekandelabre hang ned fra taket. Pilasterne var dekket med rød damask, som blev laget til pavene i det 15. århundre.

Prosesjonen blev ledet av schweizergarden i sine praktfulle uniformer, derefter fulgte ceremonimesteren i sort og tallrike medlemmer av det pavelige hushold. Bærerne som bar paven var iført renessanselivreeer av rød brokade. De skiftet på med å bære ham. Langt om lenge kom selve statsstolen til syne. I den satt Pius XII, umåtelig hoi og tynn forekom han en. Han var blek og rørte sig nesten ikke. Foran og bak paven gikk hans nærmeste funksjonærer i sine farverige uniformer. Så fulgte en del geistlige stormenn, og så til slutt en ny avdeling av schweizergarden.

Da man nådde frem til Det hellige sakraments kapell, steg paven for et øieblikk ut av sin stol og blev derefter båret inn i St. Gregors kapell, hvor en vakker trone ventet ham. Han tok plass der og de 51 kardinaler hyldet ham ved å kysse hans ring og fot. To ganger blev her paven minnet om at alle mennesker er dødelige, hvorfor også han skulde være forberedt på engang å vandre bort. Mens alt dette foregikk, lød det vakker, dempet sang fra tre store sangkor.

Så fulgte messen, og den varte fra kl. 10.25 til 12.30. Kardinal Dominioni og kardinal Canali assisterte paven. Han mottok det hellige sakramente knelende foran tronen. Under de mange pauser i messen blev det ropt på italiensk «lenge leve paven».

Da messen var over tok paven plass i statsstolen igjen. Utålmodig ventet man på at den siste bønn skulde bli sagt, så prosesjonen igjen kunde stille op. Snart efter blev paven båret videre, høit hevet over menigheten. Hundrer av kvinner og menn stormet frem mot ham for å få hans velsignelse, og gardistene hadde store vanskeligheter med å holde veien åpen. Begeistring var overalt spontan og vedvarende. Da paven gav sin velsignelse like før han forlot basilikaen, lød det nye jubelbrus op mot ham. Det artet sig til slutt som øredøvende hyl og folk strømmet mot utgangsdøren efter statsstolen. Bare de innbudte beholdt sine plasser til dette skred var forbi.

**Pavens nye statssekretær.
Kardinal Luigi Maglione.**

Under 12. mars har den Hl. far utnevnt kardinal Luigi Maglione til kardinalstatssekretær.

Den 2. mars 1877 blev Luigi Maglione født i Casaria i erkebispedømmet Neapel og døpt neste dag av sin bror som allerede var prest men døde i 1908. Kun 11 år gammel mistet han sin far men hadde de beste opdragere i sin mor og bror. 1886 kom han i gutteseminaret i Ceretto Sannita og derfra til gymnasiet i Neapel. På kollegiet Capranicum i Rom

Utenfor ventet en halv million spent på å få se det som de i flere timer hadde ventet på, nemlig selve kroningen. Som et ledd i ceremoniene inntraff nu en episode som skulde symbolisere forholdet mellem pavestolen og Italia. Det pavelige musikkorps spilte den italienske kongesang og fascist-sangen Giovinezza. Derefter svarte et italiensk militærkorps med pavemarsjen og pavehymnen, og da de siste toner døde hen, blev kronen plasert på Pius XII's hode.

Da kardinal Dominioni hadde anbragt kronen, reiste paven sig og velsignet mengden utenfor på Petersplassen, og som svar steg et overveldende jubelbrus op mot ham fra de hundretusener struper. Paven vinket gjentagne ganger til mengden for å tilkjennegi sin glede over bifallet. Til slutt snudde han sig, vinket og forlot balkongen. Dørene lukket sig efter ham og hans følge, og kroningen var forbi.

studerte han ved det gregorianske universitet og tok doktorgraden både i filosofi og teologi. Under sin militærtjeneste fikk han tid til å studere kanonisk rett og blev også doktor deri i 1904. 25. juli 1901 var han blitt prestevigslet og den høitbegavede unge prest blev dernest optatt i Academia dei nobili og bestod sin diplomateksamen 1907.

Derefter arbeidet han i sjelesorgen, hvor han i den romerske bydel Testaccio og på den romerske Kampagne fant et utstrakt virkefelt og lærte alle en nidkjær prests gleder og sorger å kjenne. 1908—18 var han samtidig lærer på Academia dei nobili, 1910—13 repetitør i teologi på kollegiet Leonianum og 1912—18 spiritual ved kollegiet Capranicum. Og som ikke alle disse hverv skulde være tilstrekkelig, blev han i 1909 kalt til den pavelige kongregasjon for de overordentlige kirkelige anliggender og arbeidet der i krigsårene med omsorgen for de sårede og fangene. 1918 blev han pavelig husprelat og sendt til Bern som representant for den Hl. Stol, og dette betydningsfulle hverv røktet han i 6 år. Han opnådde så gode resultater og erhvervet så megen tillit at Pius XI i 1926 betrodde ham nunciaturet i Paris. Her har han bidradd mer enn noen annen til at forholdet nu er så godt mellom Frankrike og Vatikanbyen. Som takk hyldet de franske katolikker ham hjertelig både ved den nasjonale eukaristiske kongress og ved de kirkelige festligheter i Lourdes og Strassburg. 1936 kaltes han tilbake til Rom, mottok kardinalhatten og blev leder for den betydningsfulle Konsilkongregasjon samt medlem av 6 andre kongregasjoner.

Kardinal Maglione er likesom den nye pave, hvis nærmeste rådgiver han nu blir, en overordentlig sympatisk personlighet med et innerlig religiøst liv og i besittelse av høi kultur, og den Hl. fars valg hilses med stor glede og forventning av alle katolikker.

Vor Frue hospital kaller.

I Frithjof Nansens plass nr. 5 — altså i centrum av byen, like overfor rådhuset og bare et par skritt ned fra Karl Johan — har St. Josepssøstrene nu åpnet sin utlodning, og mer skulde vi jo egentlig ikke behøve å si her i «St. Olav». Alle våre lesere kjenner jo den innsats av arbeid og offer, som St. Josepssøstrenes kongregasjon representerer her i landet og hvorav ikke den minste del faller på Vor Frue Hospital. Og som det ikke allerede var store løft nok som blev gjort i Ullevålsveien tok søstrene en ny betydningsfull gjerning op da de åpnet sin nerveavdeling på Grefsen og dermed avhjalp et lenge følt savn. Hvor stort savnet var kan søstrenes ekspektanseliste fortelle om den dag i dag — hvert eneste navn på den representerer et lidende menneske som trenger pleie og hjelp. Søstrene vil heller enn gjerne ta alle under sin omsorg, men husrummet er ikke nær så stort som hjerterummet. Men mens det siste er i de beste hender påkaller det første assistanse av oss alle — her er det *våre* hender, som skal bære en sten til de byggearbeider som nu må til for den påkrevde utvidelses skyld, som søstrene ikke greier alene — iallfall ikke så fort som det trenges.

Men samtidig har de gjort sitt allerbeste for å gjøre

sin utlodning slik at den foruten å gagne også kan glede. Ti hvem vil ikke bli glad for å komme i besiddelse av et av de vidunderlige håndarbeider som finnes på den og som en 10-øre, om den er heldig anbragt, kan forskaffe oss?

Skal vi så være enige i at vi alle tar oss en tur innom Frithjof Nansens plass 5 — ? ? ?

Herhjemme —

Overhyrdene i Norge: biskop dr. Mangers, prefekt pater Witte, prefekt pater Starke.

18. mars 1939.

Denne dato fyller vår biskop 50 år. Da hans høiærværdighet uttrykkelig har ønsket dagen forbiggått i dypeste stillhet her i «St. Olav» er vi dessverre nødsaget til å gi avkall på alle de ærbodige, takk-nemmelige og hjertelige ord hvormed vi på alle norske katolikkens vegne vilde ha tolket den opriktige høiaktelse og kjærlighet som alle omfatter biskop Mangers med. Hans høiærværdighet har frabedt sig all hyldest, men har ikke forbudt oss å takke Gud fordi han har skjenket oss den overhyrde vi har.

Derfor imøtekommer vi nu alle de brever og telefonopringninger som i de siste uker har henstillet til «St. Olav» å huske biskopens fødselsdag, samtidig med at vi ikke er hans høiærværdighet ulydig, idet vi ber med mgr. Kjelstrup i hans bønn for biskopen:

«Du Frelser, som lovet i seklenes gang
å verge med allmaktens virke
de menn som apostlens vigsel gav rang
og biskopers kall i Guds Kirke.

Guds evige sønn,
lytt blidt til vår bønn:

La sorgene ei
formørke hans vei
men skjenk Du vår biskop en løfterik host
av sjeler som følger hans kallende røst.»

På grunn av plassmangel må en rekke referater fra Hamar, Bergen, Porsgrunn og Oslo dessverre utstå til neste nummer.

Redaktør: E. Dithmer-Vanberg.

Thronsen & Co. boktrykkeri, Bernh. Getz gt. 3 - Oslo.